

Marcel Proust Vereniging

opgericht in 1972

Over de lezing ‘Marcel Proust voor de Postdigitale Mens’

Is het niet wat vergezocht om Marcel Proust te koppelen aan het internet? Proust hield van de nieuwe media van zijn tijd, maar over de digitale en datatechnologieën heeft hij toch niets te zeggen?

Nee, niet letterlijk, maar een Proustiaanse blik op onze ‘postdigitale wereld’ - wat wil zeggen, de wereld van ná de digitale revolutie - kan juist daarom verrassende inzichten geven. Bijvoorbeeld door het Internet eens te bekijken op een fenomenologische manier, als een steeds in het blikveld komend object dat we nooit helemaal kunnen vatten. En hoe zou een impressie zich online kunnen voordoen, als alles tegenwoordig ‘in real time’ gebeurt?

Een ‘literaire kritiek van het internet’ levert ideeën voor een invulling van het postdigitale leven die weloverwogen is of juist uit verwondering geboren. En deze nieuwe postdigitale conditie waarmee we moeten leren leven, laat op haar beurt ook een andere kant van Proust oplichten.

Over de spreker

Miriam Rasch studeerde literatuurwetenschap en filosofie. Ze werkt als onderzoeker voor het Instituut voor Netwerkcultuur aan de Hogeschool van Amsterdam. Met het essay ‘Een kleine biologische banaan: fonofilia in 12 scènes’, won ze in 2015 de Jan Hanlo Prijs Klein. In 2017 verscheen haar essaybundel *Zwemmen in de oceaan: Berichten uit een postdigitale wereld* bij Uitgeverij De Bezige Bij, door Thijs Lijster in de *Nederlandse Boekengids* omschreven als een ‘literaire kritiek van het Internet’. Het slotessay is een poging om de raakvlakken tussen de liefde voor het oeuvre van Proust en de liefde voor het Internet te duiden.